

ΡΟΥΛΑ ΚΟΝΤΕΑ

Μοναξιές
που
ταιριάζουν

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Tη συνάντησε τυχαία στον δρόμο για την Ομόνοια, Κυριακή μεσημέρι. Η κίνηση στην Πανεπιστημίου περιορισμένη και για μια στιγμή νόμισε πως γέμισε ο δρόμος με τα μαύρα μάτια της και τα μακριά μαύρα μαλλιά της. Πέρασε ξυστά πλάι της, σχεδόν την ακούμπησε και στα χείλη του έμεινε μια μυρωδιά σαπουνιού. Ξέχασε πού πήγαινε και από πού ερχόταν. Μέχρι να γυρίσει πίσω, εκείνη έστριβε στην Κοραή και χανόταν. Είπε να τρέξει και να την προλάβει. Όμως σαν να είχαν κολλήσει τα πόδια του στην άσφαλτο.

Θα νομίζει πως είμαι τρελός, σκέφτηκε. Κοίταξε το ρολόι του. Πέντε και τριάντα. Άρχισε να τρέχει. Είχε αργήσει.

Την ξαναείδε το ίδιο βράδυ στην πιτσαρία της γειτονιάς του, να μιλάει με κάποια και να τον κοιτάζει μπουκωμένη. Η εικόνα της δεν είχε φύγει από μπροστά του από την στιγμή που την είχε συναντήσει. Έτσι ένιωσε, πως την κουβαλούσε μέσα του όλη την ημέρα. Όσο και να έτρεξε μέχρι να βρει τον Στάθη, που του είχε γράψει τους στίχους για το νέο του τραγούδι, όσο και να έψαξε μέχρι να ανακαλύψει τον μουσικό παραγωγό που του είχε υποσχεθεί λαγούς με πετραχήλια, όσο και να περίμενε στη γωνία του δρόμου τον Νίκο, που του είχε πάρει το κατοστάρικο και τον είχε αφήσει απένταρο, με την υπόσχεση να του το επιστρέψει μέχρι το βράδυ, τα μάτια της δεν είχαν ξεκολλήσει από τη σκέψη του.

Παράξενο πράγμα! σκέφτηκε.

Της χαμογέλασε από την ουρά όπου περίμενε να ετοιμαστεί η παραγγελία του. Και εκείνη του χαμογέλασε μόλις κατάπια, σκουπίζοντας με την άσπρη πετσέτα τα βαμμένα κόκκινα χείλη της. Κοιτάζονταν για αρκετά λεπτά στα μάτια. Και ξαφνικά εκείνος έφυγε από την ουρά των ανθρώπων μπροστά στο ταμείο και πλησίασε το τραπέζι της.

– Μπορώ να καθίσω; ρώτησε.

– Αν το επιτρέπει η Ρίτα! του είπε και γύρισε πλάι της, στην ξανθιά με τα στενά χείλη και τα πλούσια μαλλιά.

Η ξανθιά με τα γαλάζια παγωμένα μάτια κολημένα πάνω του, μετά από λίγο που του φάνηκε πολύ, είπε με τη βαριά απ' το τσιγάρο φωνή της:

– Ναι!

Και εκείνος κάθισε.

– Μέχρι να ετοιμαστεί η παραγγελία μου, απολογήθηκε στα παγωμένα μάτια.

– Η αδερφή μου, η Ρίτα, είπε η μελαχρινή.

– Εγώ είμαι ο Ισίδωρος, συστήθηκε αυτός.

– Και εγώ η Αργυρώ, είπε η μελαχρινή σιγοτρώνοντας.

– Κύριος, ακούστηκε η φωνή του σερβιτόρου, η πίτσα έτοιμη!

– Συγγνώμη, κορίτσια... Να πηγαίνω εγώ... τους είπε.

– Και γιατί δεν κάθεστε μαζί μας; ρώτησε η βραχνή φωνή.

– Αλήθεια, γιατί όχι; συμπλήρωσε η μελαχρινή.

– Εντάξει. Έρχομαι! είπε εκείνος.

Σηκώθηκε, πήρε την πίτσα του και στρώθηκε στο τραπέζι τους.

– Μου αρέσει η πίτσα με φρέσκια ντομάτα και μοτσαρέλα, τους είπε.

– Εγώ την προτιμώ μεμανιτάρια, είπε η Αργυρώ.

– Εγώ με μπείκον, πετάχτηκε η Ρίτα.

– Εγώ χωρίςμανιτάρια και χωρίςμπείκον, είπε ο Ισίδωρος και γέλασαν όλοι μαζί.

Τρίτη βράδυ. Μια εβδομάδα πριν τα Χριστούγεννα. Η πιτσαρία ήταν στολισμένη με μπάλες και ψεύτικα κλαδιά δένδρων, ενώ η μουσική έπαιζε δυνατά. Ακούγονταν αμερικάνικα τραγούδια της εποχής

και, ανάμεσά τους, κλασικές, πάλι αμερικάνικες, χριστουγεννιάτικες μελωδίες.

Η ατμόσφαιρα γέμιζε από γνωστούς ήχους και χρώματα, και κάπου εκεί παραμόνευε για τους μεγαλύτερους η νοσταλγία παλιών χρόνων, εικόνων και αρωμάτων.

Ο Ισίδωρος έτρωγε σιωπηλά και κοίταζε τα κορίτσια, που όλο και κάτι έλεγαν. Μικρό. Αδιάφορο. Μια κουβέντα, που δεν αφήνει τίποτε πίσω της, και που αν δεν λεγόταν δεν θα έλειπε.

- Έφαγα πολύ! είπε η γαλανομάτα Ρίτα.
- Δεν θα το έλεγα, διαφώνησε η Αργυρώ.
- Έσκασα πάλι!
- Έλα, καημένη!
- Άκου που σου λέω! επέμεινε η Ρίτα.
- Υπερβολές!

Οι πίτσες είχαν τελειώσει και ο Ισίδωρος σκούπισε τα χείλη του.

- Με τί ασχολείστε; ρώτησε ξαφνικά η γαλανή.
- Με μουσική.
- Ααα... Φαίνεται πως είστε καλλιτέχνης! είπε πάλι.
- Δηλαδή; απόρησε εκείνος.
- Από την αλογοουρά.
- Αααα... χαμογέλασε αμήχανα αυτός.
- Έχετε πολλά μαλλιά, άκουσε τη φωνή της μελαχρινής, απαλή σαν φύσημα της θάλασσας.
- Και εσείς; στράφηκε εκείνος προς τη μελαχρινή.
- Τί εννοείτε; τον ρώτησε κοιτάζοντάς τον στα μάτια.
- Με τί ασχολείστε;

– Προσπαθώ να ζωγραφίζω. Δηλαδή, μου αρέσει.
– Θέλει πραγματικά μεγάλη προσπάθεια! γέλασε αυτός.

– Δουλεύω σε εργαστήριο κιόλας!

– Ααα... Καλό ακούγεται! σχολίασε ο Ισίδωρος και στράφηκε στη Ρίτα.

– Και εσείς;

– Εγώ τέλειωσα χημεία και ακόμη περιμένω τον διορισμό μου. Εν τω μεταξύ, δουλεύω στο ιατρείο του πατέρα μου, απάντησε η γαλανή με τους παγοκόφτες για μάτια και άναψε πάλι τσιγάρο.

– Τί ειδικότητα έχει ο πατέρας σας;

– Παθολόγος.

– Αα... Ο πατέρας μου λέει πως, αν το παιδί σου είναι έξυπνο και θέλει να γίνει γιατρός, να γίνει παθολόγος. Αν δεν είναι πολύ έξυπνο να γίνει χειρουργός και αν είναι τελείως βλάκας να γίνει μαιευτήρας, είπε ο Ισίδωρος.

Όλοι γελάσανε. Ακολούθησαν μερικά λεπτά αμηχανίας. Για λίγο κανείς δεν μιλούσε. Από το βάθος του μαγαζιού κάποιος φώναζε δυνατά και θυμωμένα.

– Πάλι άργησες! Λες και εγώ δεν έχω άλλη δουλειά από το να σε περιμένω!

Μια φωνή γυναικεία απάντησε σιγανά. Μετά ξανακούστηκε η αντρική.

– Εγώ φεύγω και εσύ κάνε ό,τι θέλεις!

Και μ' αυτά τα λόγια, ένας ψηλός χοντρός πέρασε πίσω από την πλάτη τους, κρατώντας το παλτό του στο χέρι, και βγήκε στον δρόμο. Τον ακολούθησε μια γυναίκα, που έτρεχε πίσω του προσπαθώντας να τον προλάβει.

Για λίγο έπεσε παγωνιά στον χώρο.

– Οι άνθρωποι δεν μπορούν να συνεννοηθούν... έσπασε τη σιωπή η μελαχρινή.

– Λες και μιλάνε άλλη γλώσσα! συμπλήρωσε η ξανθιά.

– Έχετε δίκιο. Υπάρχει μια δυσκολία στην επικοινωνία, συμφώνησε ο Ισιδωρος.

– Και η ζωή μας γίνεται ακόμη πιο δύσκολη, κατέληξε η μελαχρινή.

– Πάντως εσείς φαίνεται πως καλά τα καταφέρετε, είπε ο νεαρός, που τα μάγουλά του γυάλιζαν, κόκκινα σαν παντζάρια.

– Τί μουσική γράφετε; ρώτησε η Ρίτα.

– Ότι μπορώ...

– Και τί μπορείτε; επέμεινε.

– Για ταινίες, για στίχους, για θέατρο... Για φίλους και για έρωτες...

– Παίζετε κάποιο όργανο;

– Πιάνο, βιολί και κιθάρα.

– Πολλά δηλαδή! σχολίασε η Αργυρώ.

– Ναι... Μου αρέσει η μουσική.

Κοιταχτήκανε όλοι για λίγο, χωρίς λόγια. Σαν κάτι να τους είχε τρομάξει. Λες κι οι φωνές του ζευγαριού που τσακωνόταν λίγο πριν να είχαν γίνει πέπλο και να είχαν σκεπάσει ό,τι πραγματικά θέλανε να πουν και θέλανε να ακούσουν. Σαν να είχαν χαθεί πίσω από τον καπνό των τσιγάρων και τις σκέψεις τους.

Ξαφνικά αυτός σηκώθηκε.

– Εγώ λέω να πηγαίνω, είπε.

– Βαρεθήκατε, φαίνεται... ακούστηκε η φωνή της Αργυρώς, όμοια με αύρα της θάλασσας.

– Καθόλου! Ίσα-ίσα...

– Έτσι ξαφνικά; τον πείραξε η ξανθιά, σκάβοντας ένα χαμόγελο στα στενά της χείλη και πετώντας με μια κίνηση του κεφαλιού πίσω στους ώμους της τα πυκνά μαλλιά της.

– Μετά από τόση ώρα, δεν είναι ξαφνικά, δικαιολογήθηκε αυτός.

– Αντί να μείνετε λιγάκι να πούμε και άλλα... έκανε ξανά η γαλανή.

– Να με συγχωρήσετε. Δεν έχω άλλο χρόνο.

– Εσείς ξέρετε... έφτασε πάλι στ' αυτιά του ο ήχος της θάλασσας.

Γυρνώντας ο Ισίδωρος προς τη φωνή της Αργυρώς, είπε:

– Θέλετε να κρατήσετε το τηλέφωνό μου;

Και άρχισε να το γράφει πάνω στη χαρτοπετσέτα.

– Βεβαίως, απάντησε η παγερή ξανθιά, απλώνοντας το χέρι της.

Εκείνος όμως σήκωσε τη γραμμένη χαρτοπετσέτα και την έδωσε στην Αργυρώ.

– Θα χαρώ να σας ακούσω πάλι, της είπε.

Και αμέσως μετά, τις αποχαιρέτησε.

– Κυρίες μου, χάρηκα για τη γνωριμία. Σας εύχομαι καληνύχτα.

Σχεδόν δεν άκουσε το ψιθυριστό «καληνύχτα» της τρομαγμένης Αργυρώς, ούτε είδε το χέρι της Ρίτας να χουφτώνει την κλειστή παλάμη με τη γραμμένη πετσέτα.

